
Ngày tàn của Tập Cận Bình

Khuất Phong Nguyễn Đình Phùng

Tập Cận Bình sau 7 năm nắm quyền tại Trung Hoa đã được coi là lãnh tụ tối thượng ngang hàng với thời của Mao Trạch Đông trước kia. Với chiêu bài trừ tham nhũng, họ Tập đã loại hết các đối thủ có khả năng chống đối và nắm giữ hết các vai trò và quyền lực của chính quyền cộng sản Trung Hoa.

Nhưng những biến chuyển gần đây đã đặt nhiều dấu hỏi về sự bền vững và khả năng lãnh đạo của Tập Cận Bình. Đặc biệt với các cuộc biểu tình kéo dài đã 3 tháng nay của dân chúng Hồng Kông, mỗi lúc một sôi động hơn và có triển vọng để tạo thành thế nguy cơ cho chính quyền của Tập Cận Bình.

Hồng Kông là một hải cảng và thành phố với dân số 7 triệu người nhưng giữ vai trò đặc biệt với Trung Hoa. Nguyên là thuộc địa của Anh sau cuộc chiến tranh nha phiến hơn 200 năm trước, Hồng Kông được Anh trao trả chủ quyền cho Trung Hoa năm 1997. Một điều kiện để trao trả chủ quyền là tùy thuộc về Trung Hoa, Hồng Kông có chế độ tự trị và người dân được hưởng nhiều quyền tự do hơn dân nội địa Trung Hoa rất nhiều.

Tuy thế trong những năm sau này, Bắc Kinh đã áp đặt lên những luật lệ và ngăn chặn dần các thể chế tự trị của Hồng Kông. Quan trọng nhất là chính quyền địa phương tại Hồng Kông hoàn toàn do Bắc Kinh chọn lựa và các quyền tự do

của người dân Hồng Kông đã bị hạn chế nhiều.

Ba tháng trước đây, Carrie Lam, chủ tịch hành pháp của Hồng Kông đưa ra đạo luật mới là các tội phạm tại Hồng Kông có thể bị dẫn độ về nội địa Trung Hoa để xét xử, không còn được tòa án của Hồng Kông xử án như trước. Có nghĩa dân Hồng Kông bây giờ không còn được hưởng quyền về tư pháp và tòa án theo tiêu chuẩn của Tây Phương xét xử công bằng. Nhưng phải theo công lý của chính quyền cộng sản của Bắc Kinh, muốn xử sao thì xử, theo lệnh của đảng, hay nói cách khác, hoàn toàn không có chút pháp luật nào!

Dân Hồng Kông rất sợ đạo luật của bà Carrie Lam, bù nhìn của cộng sản Bắc Kinh, đưa ra này. Vì những người trẻ bị bắt trong những cuộc biểu tình chống chính quyền trong khoảng vài năm nay, mệnh danh là Phong Trào Dù, umbrella movement, mag dù che đi biểu tình để che xịt nước và hơi cay của cảnh sát, nay sẽ không còn được tòa án của Hồng Kông bảo vệ nữa, nhưng sẽ bị dẫn độ về Bắc Kinh nằm tù rục xương.

Sau khi Carrie Lam đưa ra luật mới này, dân Hồng Kông xuống đường biểu tình chống đối, lên đến cả triệu người. Phần lớn các biểu tình này bất bạo động, xảy ra những ngày cuối tuần. Nhưng đã làm tê liệt cả thành phố, nhất là với những vụ tràn vào các phòng bán vé và phòng đợi của phi trường, tạo nên hỗn loạn cho du khách cũng như cho doanh nhân. Vì Hồng Kông là địa điểm trọng yếu cho rất nhiều công ty quốc

tế có văn phòng và chi nhánh đặt tại Hồng Kông để làm ăn với Trung Hoa cũng như cả vùng Á Châu.

Mặc dù Carrie Lam cho tạm ngưng luật dẫn độ, chưa áp dụng ngay nhưng dân chúng tiếp tục biểu tình, kéo dài ba tháng nay với nhiều đòi hỏi hơn. Như Carrie Lam phải từ chức, phải điều tra về những hành hung và đàn áp quá tay của cảnh sát, phải cho dân chúng bầu trực tiếp chính quyền địa phương. Có nghĩa biểu tình giờ đây đã leo thang về đòi hỏi lại những quyền tự do trước kia của dân chúng Hồng Kông đã bị chính quyền Bắc Kinh hạn chế nhiều năm nay.

Trong tuần lễ vừa qua, sau cùng bà Carrie Lam, với chỉ thị của Bắc Kinh, sau cùng đã tuyên bố là hủy bỏ hẳn luật dẫn độ, đầu dây mỗi nhợ của các vụ biểu tình chống đối, không phải chỉ tạm hoãn như trước. Nhưng dân biểu tình Hồng Kông cho là quá trễ và quá ít, không làm dịu được sự công phẫn của họ và đến cuối tuần, tiếp tục xuống đường biểu tình!

Phản ứng của Tập Cận Bình trước chuyện biểu tình của dân Hồng Kông rất dè dặt, không dám làm mạnh. Mặc dù cho báo chí và TV chỉ trích dân biểu tình, cũng như cho vài ngàn quân lính đến Shenzhen, thành phố giáp ranh với Hồng Kông để thao diễn và tập trận dẹp biểu tình, họ Tập không dám cho xe tăng và quân lực hùng hậu đến trị an Hồng Kông như thời Thiên An Môn trước kia.

Đây là điểm làm chia rẽ giới lãnh đạo hiện nay của Bắc Kinh. Theo nguồn tin được lộ ra

từ cuộc họp các giới lãnh đạo Trung Hoa tại vùng bờ biển Beidahe, một số muốn nhượng bộ dân biểu tình, một số khác đòi phải thẳng tay trừng trị và đưa Hồng Kông vào khuôn phép của Bắc Kinh, không còn chế độ tự trị nào cả. Điều này cho thấy các giới lãnh đạo cao cấp nhất của Trung Hoa đã phân hóa trầm trọng trong việc đối phó với nội loạn tại Hồng Kông.

Thái độ của Tập Cận Bình là kiên nhẫn chờ đợi, hy vọng dân chúng Hồng Kông thấy biểu tình không đi đến đâu, sau cùng sẽ chán dần. Những chuyện dàn quân tại Shenzhen và cho tập trận dẹp biểu tình và đưa lên TV chiếu cho dân Hồng Kông xem, nhiều phần chỉ là dọa suông. Thực ra, Tập Cận Bình rất sợ chuyện tái diễn Thiên An Môn như thuở trước, khi chính quyền cộng sản cho xe tăng vào dẹp loạn và bắn chết vài ngàn sinh viên chiếm đóng Thiên An Môn.

Thời đó, Trung Hoa chưa phát triển như bây giờ và bất kể đến phản ứng của quốc tế khi dẹp biểu tình, dù có thảm sát bao nhiêu dân chúng đi nữa. Nhưng họ Tập cho rằng Trung Hoa hiện nay đã ở một vị thế khác. Và với tham vọng qua mặt cả Hoa Kỳ để lãnh đạo thế giới, họ Tập không thể để chuyện dã man vô nhân đạo giết sinh viên của Thiên An Môn xảy ra tại Hồng Kông được.

Chủ trương của Tập Cận Bình hiện nay trong việc đối phó với biểu tình của dân Hồng Kông là để mặc cho cảnh sát kiểm soát và ngăn chặn dân chúng xuống đường. Cũng như cho các đám

thân chính quyền rượt đánh dân biểu tình với đồng thuận của cảnh sát. Đồng thời dùng truyền thông để bôi xấu đám dân biểu tình bằng cách đổ là biểu tình đã do ngoại quốc, nhất là Hoa Kỳ, khuyến khích và tung tiền yểm trợ.

Như thế, Tập Cận Bình đã đi ngược với những khuyến cáo của nhóm điều hâu trong Ủy Ban Lãnh Đạo của Chính Trị Bộ, không dùng quân lực để đàn áp và trị an Hồng Kông. Dĩ nhiên nếu họ Tập thất bại và tình hình Hồng Kông càng ngày càng tồi tệ, uy thế của Tập Cận Bình sẽ xuống nhiều với sự chống đối của phe điều hâu trong nhóm lãnh đạo.

Cách thức đối phó với Hồng Kông này của họ Tập cũng giống hệt như chính sách hiện nay với cuộc chiến mậu dịch với Hoa Kỳ.

Mặc dù cường độ càng ngày càng gia tăng với thuế quan tariff chơi qua chơi lại giữa hai bên, không bên nào chịu nhượng bộ. Tập Cận Bình đối phó với Trump cũng vẫn là câu giờ, kéo dài để chờ đến ngày bầu cử tháng 11, 2020 đợi Trump thua mất chức! Hơn thế nữa, mục đích của họ Tập là cố tình dẫn dắt để cả toàn cầu rơi vào suy thoái, để kéo theo kinh tế Hoa Kỳ lụn bại, điều chắc hẳn sẽ đưa đến sự thất cử của Trump.

Dĩ nhiên điều này có nghĩa kinh tế Trung Hoa với chiến tranh mậu dịch kéo dài, sẽ không còn xuất cảng sang Hoa Kỳ như trước và các hãng xưởng sẽ thi nhau đóng cửa vì hàng hoá chế tạo chất đống, không bán được! Kinh tế Trung Hoa sẽ đi vào

khủng hoảng kinh tế trầm trọng với dân thất nghiệp tăng cả trăm triệu người dân!

Cộng thêm với quá bóng tín dụng tại Trung Hoa vỡ tan và hệ thống ngân hàng bóng tối shadow banking của Trung Hoa rơi vào tình trạng tệ hại hơn thời quả bóng nhà cửa của Hoa Kỳ năm 2008, dẫn dắt đến tan vỡ hoàn toàn của tín dụng Trung Hoa. Đây sẽ là thời điểm cho bắt đầu những ngày tàn tạ cho quyền lực của Tập Cận Bình.

Lý do là tài nguyên quốc gia của Trung Hoa nằm trong thiếu số 0.01%, tệ hại hơn Hoa Kỳ nhiều với tài sản quốc gia nằm trong giới 1% của Hoa Kỳ. Thành phần nắm giữ tài sản quốc gia Trung Hoa chỉ chiếm 0.01% dân số nhưng là những đảng viên của đảng cộng sản con ông cháu cha gọi là princelings, tức con cái của thành phần lãnh đạo cộng sản Trung Hoa từ hơn 70 năm nay. Những tay này trước kia thuộc các chính quyền của Giang Trạch Dân, Hồ Cẩm Đào hay các chính quyền trước nữa, tuy không còn giữ chức vụ nhưng đều là chủ nhân ông các công ty, xí nghiệp, hãng xưởng sản xuất. Nay với chiến tranh mậu dịch Hoa Kỳ - Trung Hoa, các tay này sẽ vỡ nợ, mất hết tiền của và sẽ oán hận Tập Cận Bình là kẻ phá nôi cơm của mình. Cũng thế, những đàn em của Tập Cận Bình hiện đang trong chính quyền cũng thấy tài sản của mình tiêu tan dần vì đồng quan mất giá, stock xuống, giá trị đất đai, nhà cửa xuống, sẽ lo tẩu tán tài sản ra ngoại quốc, sẽ càng làm kinh tế

lụn bại hơn vì tình trạng đào thoát tư bản ra ngoài quốc.

Hơn nữa một dây thòng lọng đang xiết chặt vào cổ Tập Cận Bình là chính sách “Một vòng đai, một con đường” One Belt One Road Initiative, xây cất hạ tầng cơ sở trên 154 quốc gia của Châu, Châu Phi và Âu Châu, nhằm tái tạo con đường tơ lụa khi xưa của Trung Hoa. Đây là tham vọng làm bá chủ toàn cầu của họ Tập, muốn thay thế Hoa Kỳ, tung tiền để xây cất hải cảng, đường xe lửa, xa lộ xuyên quốc gia và các hạ tầng cơ sở khác của các quốc gia đệ tam. Phí tổn của chương trình này của họ Tập đã lên đến 1 trillion, 1000 tỷ Mỹ Kim và không đi đến đâu.

Lý do là các công trình xây cất này đã làm vỡ nợ các quốc gia cộng tác với Trung Hoa, nợ nần ngập đầu và như trường hợp Tích Lan, tháng 12/2017 đã phải giao chủ quyền của hải cảng Hambantota cho Trung Hoa sử dụng trong 99 năm!

Các quốc gia khác đã cho ngưng lại các chương trình xây cất này với Trung Hoa vì thấy gương trước mắt như Tích Lan, mất chủ quyền hải cảng của xứ mình cho Trung Hoa. Như Pakistan có chương trình xây hải cảng Gwadar Port và xa lộ nối Gwadar với Tân Cương tốn phí 54 tỷ Mỹ Kim đã phải cho ngưng. Mã Lai cộng tác với One Belt One Road của họ Tập để xây đường xe lửa xuyên quốc gia, đã cho ngưng lại hết.

Ngay các ngân hàng của Trung Hoa cũng đã ngưng tài trợ cho chính sách này của họ Tập. Ngân hàng của chính quyền đã ngưng 85%, các ngân hàng tư

đã rút ra hoàn toàn và không còn cộng tác nữa. Điều này cho thấy chỉ vì tham vọng của Tập Cận Bình, tài nguyên của Trung Hoa tích tụ từ mấy chục năm nay đã bị họ Tập phung phí ném đi 1000 tỷ Mỹ Kim, xây cất hạ tầng cơ sở cho các quốc gia khác, không bao giờ trả nợ lại cho Trung Hoa, cũng như càng làm cho các xứ này nghi kỵ Trung Hoa nhiều hơn với tham vọng bá chủ thế giới của họ Tập.

Đây chính là những điểm các phe chống đối Tập Cận Bình sẽ dùng để lên án và kết tội họ Tập một khi cuộc khủng hoảng kinh tế tại Trung Hoa lên đến mức kinh hoàng và làm cho ngay những thành viên trong chính quyền của họ Tập xét lại chuyện có nên hạ bệ Tập Cận Bình hay không?

Tóm lại tuy hiện nay bên ngoài Tập Cận Bình có thể vẫn còn giữ vững quyền lực và là nhà độc tài tối thượng cai trị Trung Hoa. Nhưng nền móng cho ngày tàn của họ Tập đã bắt đầu. Với sự hội tụ của những biến chuyển gần đây như biểu tình tại Hồng Kông, cuộc chiến mậu dịch với Hoa Kỳ và dây thòng lọng “Một vòng đai, một con đường” đang treo trên cổ, Tập Cận Bình có thể sẽ rơi vào con đường dành cho những nhà độc tài, không còn sự may mắn che chở, sẽ gặp số phận dành sẵn cho mình, một ngày nào đó!

Khuất Phong Nguyễn Đình Phùng

www.nguyendinhphung.com
